

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΜΩΡΟ

Το τέλειο μωρό
Στέλλα Κανάκη

Εικονογράφιση: Χαρίδημος Μπιτσακάκης

Copyright © 2020 ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ και Στέλλα Κανάκη

kehribaribooks@gmail.com

ISBN : 978-618-84195-1-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΝΑΚΗ

Το τέλειο μωρό

Εικονογράφηση: ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ ΜΠΙΤΣΑΚΑΚΗΣ

• Κεχριμπάρι •

*Με την εξέλιξη της τεχνολογίας,
ο άνθρωπος
μπόρεσε να αλλάξει το περιβάλλον του.
Με την εξέλιξη της βιοτεχνολογίας,
τώρα μπορεί ν' αλλάξει και τον εαυτό του.*

Το παράξενο σπουργίτι

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ η Τέρα είχε βγει απ' τη σπηλιά για να μαζέψει φρούτα. Δεν ήταν απαραίτητο να πάει μακριά. Μόλις τελείωνε η κατηφόρα, μισοκρυμμένο ανάμεσα στην άγρια βλάστηση, ήξερε ότι φύτρωνε ένα καχεκτικό δεντράκι με αραιό, βλογοικομμένο φύλλωμα και με μικρά, σκληρά ροδάκινα, που άρεσαν πολύ στον γιο της, και που τα μασουλούσε πάντα χαμογελαστός, με τα μικρούλια του δοντάκια.

Έλπιζε τούτη τη φορά να βρει τουλάχιστον ένα δυο ώριμα ροδάκινα που να μην τα 'χε ανακαλύψει πριν κανέννας άλλος.

Τα όμορφα πόδια της, ντυμένα με λωρίδες δέρμα, πατούσαν απαλά κι ανάλαφρα πάνω στο μονοπάτι, ανάμεσα σε ξύλα και σε πέτρες, ενώ τα μάτια της σάρωναν δεξιά κι αριστερά, σβέλτα και ασταμάτητα, για πιθανούς κινδύνους.

Δεν αναγνώρισε για κίνδυνο κάτι, που έμοιαζε με μικρό σπουργίτι και που καθόταν εντελώς ακίνητο πάνω σ' ένα κλαδί. Κι όμως, αμέσως μόλις το προσπέρασε, εκείνο βούτηξε αστραπιαία με τη μύτη κάτω και, πριν η Τέρα καταλάβει τι συνέβαινε, τη τσίμπησε στη γάμπα της.

Η Τέρα ένοιωσε το σίμπημα σαν ένα μούδιασμα –και μονομιάς η δύναμή της χάθηκε. Ένωσε μόνο έκπληξη –δεν πρόλαβε να φοβηθεί. Τα γόνατά της δίπλωσαν, έβαλε αντανακλαστικά τα χέρια της μπροστά και βρέθηκε στο έδαφος, με το ένα μάγουλο πάνω στα χόρτα. Οι μακριές ξανθές της μπούκλες απλώθηκαν κι ακινητοποιήθηκαν πάνω στα χώματα και τα κλαδιά.

Ανήμπορη να κινηθεί ή να φωνάξει, προσπάθησε τουλάχιστον να διακρίνει με το άλλο μάτι της, πίσω από τα κλαδάκια και τα φύλλα που έμπαιναν μπροστά και την εμπόδιζαν, μακριά, στο δάσος και την εξοχή, ελπίζοντας να δει να εμφανίζεται η σβέλτη φιγούρα του Ντηρ, του άντρα της, αν και το ήξερε πως κυνηγούσε κάπου μακριά.

Όμως η κούραση που ένιωθε μεγάλωνε με γρήγορο ρυθμό, ενώ ταυτόχρονα χαμήλωνε το φως του ουρανού με τρόπο αφύσικο, μέχρι που το κομμάτι εξοχής που έβλεπε στραβά, έμεινε σκοτεινό. Τότε το κουρασμένο βλέμμα της ήρθε κι εστίασε πάνω στα χόρτα που φύτρωναν λίγα εκατοστά μπροστά της, σαν να τα περιεργαζόταν με μεγάλη προσοχή –σάμπως αυτή η πρασινάδα να ήταν, τώρα πια, το μόνο πράγμα που την ενδιέφερε στον κόσμο– κι ύστερα τα υπέροχα γαλάζια μάτια της μαζεύτηκαν και κουλουριάστηκαν πίσω από τα βλέφαρά τους κι έμειναν εντελώς ακίνητα για να ξεκουραστούν.

Δόκτωρ Ολάμπους

Η ΝΤΕΜΑ ΚΑΘΟΤΑΝ ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΑ στο πίσω κάθισμα και το πολυτελέστατο αυτοκίνητο κυλούσε απαλά στον δρόμο. Δεν είχε κίνηση στην πόλη και, από την αρχή της διαδρομής, δεν είχε αναγκαστεί να σταματήσει ούτε μια φορά. Αφηρημένη, κοίταξε αδιάφορα τον ώμο του σοφέρ μπροστά της και έπειτα το βλέμμα της έπεσε χαλαρά πάνω στο στιβαρό, αμίλητο, τετράγωνο κεφάλι του. Μετά στάθηκε λίγο στη στολή του, που ήταν σκουρόχρωμη, καλοραμμένη και εντυπωσιακή, με ολόχρυσα στολίδια, και στα μυώδη χέρια του, που έσφιγγαν το τιμόνι, απόλυτα υποταγμένο και υπάκουο.

Γύρισε το κεφάλι της στο πλάι και το νωχελικό της βλέμμα πέρασε μέσα από το φιμέ παράθυρο και πήρε να σαρώνει τη διαδρομή μέσα στην πόλη. Κάθε εικόνα που αντίκριζε ήταν υπέροχη, σαν ένα ποίημα, σαν μουσική, σαν ένα έργο τέχνης. Τα κτίρια, οι γέφυρες, τα πεζοδρόμια, τα δέντρα των πεζοδρομίων. Όλα μαζί αποτελούσαν ένα πανηγύρι για τα μάτια της, παρόλο που η Ντέμα κείνη τη στιγμή δεν το απολάμβανε σε βάθος, αλλά επιφανειακά, αφού η σκέψη της ταξίδευε αλλού.